

WERELDRAMPEN

13-02-1953

Goeden avond vrienden,

Het gebruikelijke begin mag ik u niet onthouden. Dus kort en goed, daar wij niet alle dingen kunnen weten - daar wij evenzeer als u fouten kunnen maken - verzoeken wij u ten zeerste, zelf na te denken, zelf uw conclusies te trekken en voor alles, zelf denkende, een levenshouding te vinden waar u ook met der daad naar durft leven. Eerst wanneer u dit gedaan heeft, dan heeft u volledig nut getrokken, niet alleen uit deze bijeenkomst, maar ook uit uw eigen leven. Zo, en nu zullen we dan overgaan tot het onderwerp dat te mijner keuze staat. Ik weet niet of het u verwondert maar wij willen - ook deze avond gaame nog - ons bezig houden met de rampen en niet met speciaal de watersnood, maar met de rampen die de wereld op dit ogenblik bezoeken. Ik hoop dat dit uw goedkeuring weg kan dragen, want wanneer deze dingen gebeuren, dan is het noodzakelijk dat u begrijpt hoe ze gebeuren, waarom ze gebeuren en dat u voelt welke krachten u steunen en hoe u zich zelf kunt bewaren voor ernstige schade, vooral geestelijke schade. De zaken liggen nu eenmaal zo, dat een ramp over het algemeen iets is waar men treurig over is. Men treurt over de ramp die Nederland getroffen heeft; men treurt zodadelijk over een dorp dat verdwenen is - iets wat we overigens reeds aangezegd hadden - een dorp dat verdwenen is in Perzië.

Men zal zodadelijk nog over andere rampen op deze wereld treuren en men zal zich afvragen: waarom dit en waarom dit in onzen tijd. En wanneer wij u dan gaan vertellen hoe het komt dat de menselijke geest - werkende, cosmisch werkende zelf op de aarde - geleid heeft tot een ontstaan van een aantal rampen die niet meer te beperken waren - iets wat we ook reeds meerdere malen hebben aangesneden - dan zult u zeggen; nu ja, dat is allemaal goed maar we zitten er toch mee. En wanneer we dan spreken over die positieve waarden, dan neemt u dat weliswaar als een troost, maar toch maar als een halve troost. U gaat zich afvragen: ja, maar het is nu allemaal wel mooi, maar had dat nou niet anders gekund? En daarom juist moeten we een ogenblik zo reëel mogelijk gaan denken. Een ramp mijne vrienden, is juist een ramp doordat zij bij het onwetend zijn van de mensen, bij het niet begrijpen en het niet verwachten, zich tot een onverwachte gebeurtenis van een ontzagwekkende omvang plooit.

Zonder dat zou ze geen ramp zijn. Wanneer een typhoon raast over het gebied van het zuidelijk deel van Noord-Amerika, dan wordt ze van alle kanten gesignaleerd en dan is het een erg onaangenaam gebeuren. Maar ook al ligt er een stad op de baan van die storm, dan zijn de mensen van tevoren gewaarschuwd en ze vluchten weg. En dan spreekt men wel van een groots gebeuren, van een stormramp, maar een ramp als zodanig is het toch eigenlijk niet. De ramp komt pas daar, waar door het gebeuren en vooral door het onverwachte van het gebeuren, de menselijke geest z'n eigen redelijkheid verliest en in paniek vaak tot het dierlijke verlaagd, tracht zich te redden. Een ramp wordt het pas wanneer de mens niet meer weet wat hij doet en in een wanhopige zelfzucht - een streven naar zelfbehoud - tracht zich ten koste ook van anderen te redden. En juist dergelijke rampen mijne vrienden, zijn niet te voorkomen op een wereld als deze, een wereld waar het materiële behoud en het behoud zelfs van het bezit, vaak wordt gesteld boven al het andere.

U zult uit de berichtgeving omtrent de ramp die u getroffen heeft - uw land getroffen heeft - dit begin van een lawine, een stortvloed van rampen in de gehele wereld, reeds gemerkt hebben, hoe de gehechtheid van de mens aan zijn bezit, één van de meest noodlottige dingen is, hoe velen krankzinnig worden om hun verlies, hoe velen geweigerd hebben zelfs om hun bezit te verlaten en liever er mee zijn ten onder gegaan, dan dat ze zichzelf hadden gered, hoe er mensen zijn geweest die anderen opgeofferd hebben om de zucht om hun eigen bezit te behouden. Dat is n.l. ook een aspect dat niet betrekking heeft op de ramp als zodanig, die inderdaad een zeer gunstige werking heeft gehad op het moreel van Nederland, maar die betreft de houding van de personen tijdens zo'n ramp. En het is mij op dit ogenblik misschien dan toch wel vergund om u te wijzen op juist deze waarden bij een ramp. Laten wij een ogenblik de hypothese stellen; onthoudt u dus, dit is alles maar theorie en meer niet, het is gewoon maar een theorie die ik opbouw, een theorie om u persoonlijk, wie u ook bent, uit de mens persoonlijk, onverschillig z'n omstandigheden. Ik bouw u op een theorie van een ramp, een theorie die dus geen werkelijkheidswaarde mag hebben voor u. Ze is niet werkelijk, maar het zou kunnen gebeuren misschien eens ergens. U woont ergens in een stad en u verwacht dat, zoals de zon vandaag is ondergegaan, dat ze morgen op zal gaan; u slaapt rustig en dan ineens klinkt ergens alarm. Of het nu water is of vuur, ergens dreigt er gevaar. Wat is uw eerste reactie? Gaan kijken, wat er gaande is; men gaat eerst eens poolshoogte nemen. Ja, maar als men poolshoogte neemt, dan moet men dat niet onvoorbereid doen, dan moet men - zoals dat in sommige gevallen gebeurt - heel rustig in pyama eens eventjes op straat gaan staan om te kijken wat er nu eigenlijk gaande is. Ja, en als je dan eenmaal merkt dat er werkelijk gevaar is - we hebben

het nu gehad over watersnood de vorige maal een andere spreker - laten we voor de aardigheid aannemen dat er inderdaad watersnood is. Er komt water aan in de straat en wat gaat u doen? Gaat u uw beste pak inpakken, of gaat u zich zo goed mogelijk aankleden, of wat denkt u eigenlijk dat u kunt doen?

Nu moet u praktisch zijn niet waar? Nu moet u niet gaan zeggen: nu ga ik eens eerst al mijn goede huisraad op zolder zetten want dan blijft het misschien goed. Dat is dwaas. U moet ook niet gaan vloeken tegen de hogere machten, want dat helpt u niets. Maar u zou misschien met een gebed tot God om redding, gelijktijdig dat uit kunnen zoeken dat u werkelijk hard nodig heeft d.w.z. de stevigste kleding die u hebt, wat levensmiddelen en wat verbandgoed, zoals dat allemaal uitkomt, niet waar? En dan zou u kunnen zeggen: kijk, nu ben ik bereid; Ik maak er een pak van dat ik op m'n schouders kan dragen, dat ik m'n handen tenminste vrij heb en nu ga ik kijken hoe ik mijn medemensen kan helpen. En dan komt u misschien tot de ontdekking dat dat niet meer kan. Wat gaat u dan doen? Zitten wachten in wanhoop op redding, of gaat u misschien kijken of u misschien iets kunt doen voor een ander die er nog slechter aan toe is? Als er ramp is dan moet je n.l. maar zorgen dat je zelf bezig bent met het leed van anderen. Dat is het beste middel om jezelf ook tevens te redden, want wie voor anderen voelt en denkt, die, gedreven door het medelijden met het lijden van anderen, komt tot een werkelijk hard, stevig aanpakken, die mens mijne vrienden, die lijdt niet die intense angsten die een ander lijdt. Maar we gaan verder - het is allémaal hypothese, dat zeg ik u toch, niet waar? - We gaan verder.

Stellen wij ons nu voor dat er een ogenblik komt dat deze ramp zover is; Er is geen voedsel meer. Ja, wat moet je dan doen? Je hebt zelf misschien nog wat?, moet je dat vóór jezelf gaan houden? Misschien zul je het dan zelf overleven en zullen de anderen sterven. Maar is het niet verstandiger om dan alles samen te delen? Weet u, ook hier kunt u een les trekken uit datgene wat er nu dezer dagen gebeurd is. Het zijn die rampen vlak rond u. En laten we dan eens voorstellen dat die zon eens niet opkomt: ja ik stel dat zo maar, dat is niets bijzonders, het is als het ware een verhaal dat ik u vertel maar met u- zelf in de hoofdrol. Die zon komt niet op; het blijft duister; De laatste klok die nog tikt, tikt vérdér en zij wijst het middaguur en het is duister. Ja, wat doet u dan? Gaat u dan zeggen: nu zijn de laatste dagen der wereld gekomen? Gaat u dan in wanhoop over tot de meest fantastische gedraging? Gaat u voor het laatst uw lusten nog eens uitleven of valt u op uw knieën neer en bidt u tot God en laat u de rest maar zijn voor wat het is? Gaat u misschien voor de laatste maal nog eens denken over het goede leven dat u hebt gehad, of over de fouten van het bestaan?- Eigenlijk allemaal dwaas, niet waar? Als het werkelijk nu eens een einde van de wereld zou betekenen, wat het niet betekent; De wereld heeft meer van die dingen meegemaakt, maar u denkt dan dat het het einde van de wereld betekent; zo is zo'n verhaal, nietwaar? Is het dan eigenlijk niet verstandiger om anderen te steunen, de anderen te helpen zich een beetje normaal te gedragen?

Zou het niet juist zo zijn, dat diegenen die praktisch blijvende vertrouwen op God, dat die voor anderen het meeste zijn en dat ze ook voor zichzelf de beste waarden scheppen? En nu heb ik dat wel heel erg fantastisch gemaakt, niet waar? Ik ben zo verder gegaan als een voorstelbare ramp op deze wereld kan plaatsvinden. Ik zou er misschien nog een paar vuurspuwende vulkanen bij kunnen doen voor het schone schouwspel, maar dat is allemaal maar fantasie, maar de waarden die er achter zitten die zijn werkelijk vrienden en daar gaat niets van af en er komt niets bij. Of het nu een ramp is die hier gebeurt of een ramp die gebeurt ergens bij de antipoden, het blijft zichzelf gelijk, alleen wanneer het ver af is dan blijf je natuurlijk makkelijker kalm dan wanneer het gebeurt met uzelf als hoofdpersoon in de gebeurtenis. Maar in al deze gevallen moeten we oppassen voor een paar dingen, één ervan is dat men zichzelf - en dat doet men vooral graag wanneer het op een afstand gebeurt - gaat dramatiseren. Dat men gaat zeggen: ik als helpende held of heldin, ik heb dan toch maar ... en dan krijgt men ongeveer diezelfde geest als die mensen in de oorlog die pluksel zitten maken om de soldaten te verbinden, of die misschien kousen zitten breien of polsmofjes voor de soldaten die liggen, te creperen in de modder aan het één of ander front; Die dan zeggen: zie je, zo goed zijn wij dan toch, dat doen wij dan toch maar voor deze soldaten, vergetende dat het vaak juist hun houding is geweest die die soldaten aan dat gevaar heeft blootgesteld. Dat is onpractisch, dat is niet reëel.

Een lijdende mens die help je niet alleen met polsmofjes en met sokken; een lijdende mens help je zeker niet als je vol sentiment nu gaat verklaren dat jé toch zo buitengewoon beroerd en getroffen bent hierdoor, dat je het treft tot in het diepst van je ziel. Ze hebben daar alleen wat aan als dat niet naar buiten toe wordt geslingerd als een noodkreet, als er geen propaganda wordt gemaakt met het medeleven van een bepaald persoon, maar als men daarvoor in de plaats zet een sterk denkend, een willend meehelpen, een meehelpen dat zich ook in deze dagen - ik mag de voorbeelden wel aanhalen van zo vlak uit uw eigen nabijheid - zich hebben voorgedaan. Ik zou dan willen wijzen b.v. op mensen die verschenen zijn ergens, hier of daar en een groot bedrag hebben gedeponeed of misschien hun laatste pak hebben afgegeven, zonder ook maar hun naam bekend te maken en die verdwenen zijn alleen met het gevoel ten minste ook iets te hebben gedaan om ellende te lenigen, om nood te lenigen, zelfs mensen die zwaar getroffen waren. Kijk dat is de werkelijke geesteshouding. Wanneer er nood is - onverschillig of je er midden in zit of dat het ver van je af gebeurt - zwijg. Het leed dat geleden wordt kan niet met woorden gestild worden; de nood kan niet met woorden beteugeld worden, maar een diep gebed dat uit uzelf opwelt, een gebed tot hulp tot die vreemde onzichtbare macht die men God noemt en

die toch al deze wetten geschapen heeft. Een innig denken dat zichzelf maakt tot steun en helper van allen, dat zichzelf ontzegt om een ander bij te staan, een vertrouwen op deze grootse macht omdat zij u niet ten onder laat gaan. De zekerheid van een voortleven van een ieder die getroffen wordt, onverschillig of gij dat zijt of een ander, de zekerheid dat dit leven - al is het misschien schade in uw ogen - niet het enige leven is en zelfs misschien niet het schoonste. De proeve werd afgelegd en er zijn er die geslaagd zijn voor dit grote examen, dat de elementen een deel van uw volk hebben afgenomen. Ze zijn missohien met een wat obscene woord op hun lippen - met de naam Gods in hun hart - uitgetogen; ze hebben misschien zelf alles verloren en ze zijn verder gegaan en zijn een kracht en een steun geweest voor anderen.

Maak daaruit een voorbeeld; laat deze wijze van handelen een voorbeeld zijn voor u. En wanneer de nood - van veraf of van dichtbij - tot u komt, wees dan als zij, spreek niet ontroerd; laat er maar een vloek vallen, zelfs al is het dan een vloek die eigenlijk een afroepen van verdoemenis is; wanneer ge zo gewend zijt te spreken, spreek dan zo. Indien ge het niet zo meent, zal het niet zo erg zijn, maar in uzelf: grijp uit naar God, naar de goddelijke macht; tracht uw geestelijk bewustzijn te verhogen en laat ondertussen niet uw handen ledig zijn; laat uw ledematen het werk doen dat ze verzetten kunnen, laat uw gedachten de kracht putten uit het eeuwige, die uw lichaam in staat zal stellen verder te gaan; laat de zekerheid dat God niemand in de steek laat, laat dit vertrouwen de kracht zijn die u een kalmte geeft en een rust, die u doet voortgaan en zo nodig wandelen over de baren, wandelen over de kokende zee en gaan door het vlamvend vuur, want indien gij gelooft - gelooft in God en Zijn rechtvaardigheid en streeft naar het goede - zo zal ook dit u niet onmogelijk zijn. Zie daar vrienden, het is misschien een somber iets dat we zo moeten spreken en het zou me liever zijn als ik een ander minder actueel en laten we zeggen meer esoterisch onderwerp aan kon snijden, maar waar de tijd ernaar is, moeten wij trachten dat te geven wat u het hardste nodig zult hebben. En wat u het hardste nodig zult hebben in dit hele jaar dat weten diegenen uwer die in de periode dat ons een blik in de toekomst mogelijk was - zij het dan beperkt - dat weten diegenen. Dit jaar is een zwaar jaar; het is een jaar vol verwonderlijke gebeurtenissen. En nu is het dan begonnen, dit kan niet meer afgewend worden, 't is besloten, 't ligt vast en er is geen kracht meer die de loop der gebeurtenissen tegen kan houden; hoogstens God zelf zou nog in kunnen grijpen en daarom, juist daarom spreek ik over deze dingen. Ik heb een hypothese gebouwd; hecht u daar geen waarde aan, het is niet belangrijk. Heus gelooft u mij, Nederland zal niet zo ongelukkig ongelukkig zijn als vele andere landen u zult er goed afkomen in verhouding tot vele andere. Dit is ook voor u mensen op het ogenblik nog moeilijk te begrijpen en te aanvaarden, maar de tijd zal u deze woorden duidelijk maken. Maar wanneer dan de nood komt - van anderen - vertrouw dan toch in God, vertrouw in God, vraag geen tekenen van Hem, vertrouw. Laat uw vertrouwen in God nooit, maar dan ook nooit geschokt worden, want dit is de wet die Hij gesteld heeft en het is Zijn liefdevolle rechtvaardigheid die oordeel velst en vonnis voltrekt, niet straffende maar herstellende de fouten die begaan werden, opdat het pad van de strevende geest verder zal kunnen leiden naar het verheerlijkte, lichtende einddoel dat Hij dien geest gesteld heeft. Vertrouw in God en handel vertrouwend in God volgens Zijn wet, zoals Christus die verkondigd heeft: Heb uw naasten lief, gelijk uzelf. Dan zal al wat er gebeurt slechts een zegen zijn die u zult voeren tot een vrede, een verlossing en een geluk, die buiten alle begrip zijn voor hen die nog leven in de stof en zelfs hen die nog leven in onze sfeer. En daarmee vrienden besluit ik dit onderwerp. Neem me niet kwalijk dat ik nogmaals een dergelijk onderwerp heb aangesneden; ik achtte het noodzakelijk en ik hoop dat u vooral mijn laatste woorden niet zult vergeten. Goeden avond.

EENWORDING

Goeden avond vrienden,

Nu dan dat onderwerp dat onze keuze was, heb ik nu het grote genoegen om met een - laten we zeggen enigszins verstopt medium - (het medium is verkouden) te trachten een onderwerp naar uw keuze te behandelen. Dus vertelt u maar eens, wat mag het vandaag zijn? Wat voor een onderwerp heeft uw belangstelling?

Vraag: Eénwording.

Aantwoord: Eenwording. Ja, dat is een heel mooi onderwerp, want éénwording dat is uiteindelijk iets waar je altijd naar streeft. Het klinkt misschien heel gek maar geloof me, het gebeurt heel vaak dat een hond of een kat die u hebt, gewoon probeert om één te worden met u. Hij loopt u achterna, hij vergoddelijkt u als het ware, niet waar? Of ze vergoddelijken een bepaalde plek en ze beschouwen zich als het ware als één daarmee. Daar heb je nu het beste begrip van éénwording; éénwording dat is opgaan in iets. En kijkt u nu maar eens zo'n dier aan; hoe kan dat soms opgaan in z'n meester. En dan bestaat er natuurlijk een variatie, een variant die iets anders is. Dat is wanneer twee gelijkwaardige factoren b.v. twee mensen volledig in elkaar opgaan; dan kunnen wij ook vaak spreken over éénwording, die helemaal niet zoals sommigen van u denken van shakes afhankelijk is, maar die eerder betekent het volledig begrip en het samengaan van de geestelijke ontwikkeling waarin twee geesten, laten we zeggen elkaar volkomen aanvullen en zo volkomen begrijpen, dat men niet meer

zou kunnen zeggen wat het leven van de één en het leven van de ander is. Nu staan wij tegenover God per slot van rekening allemaal een klein beetje als dieren niet waar?. Als we denken dat er wat goeds te halen is van God, dan zitten we allemaal te kwispelstaarten en dan blaffen we en dan geven we pootjes en dan zitten we mooi, Zij het dan dat we dat doen op een beetje menselijke manier d.w.z. we vouwen onze handen en we trekken een hemels gezicht en we stamelen hele reeksen van erediensden en gebeden en we hopen dat het er dan toch maar van komt, niet waar? u zou zeggen: op die manier is het toch eigenlijk een beetje belachelijk. Ja, dat is belachelijk misschien als je dat gaat bekijken uit het ménswaardige daarvan en je gaat de mens stellen als een volmaakte mens, als een soort godheid. Maar dat zijn ze nu eenmaal geen van allen niet waar?. Ook niet als we over zijn gegaan en ook niet als we tien keer geleefd hebben. Volmaakt zijn we niet; de één die is een beetje verder dan de ander. De één die gaat door de poort van de dood en die komt in een wereld en kiest hij, laten we zeggen het besloten zijn, het gereinigde leven en tracht op die manier er te komen, een ander misschien gaat door de bloedrode poort van de hartstocht, een derde kiest uit de zo sombere grijze poort van de rede en iedereen gaat z'n weg en allemaal denken ze dat ze toch eigenlijk wel heel goed gekozen hebben.

Maar in werkelijkheid, och, dan zijn ze er nog maar half, want als ze eenmaal werkelijk er zouden zijn – ja dat geldt voor ons ook – dan zouden ze zo langzamerhand begrijpen dat al die poorten maar waanzin zijn, dat zij alleen maar waan zijn en dat God heus niet te vinden is alleen door die of die poort, maar dat God er altijd is; dat je wat dat betreft niet eens behoeft dood te gaan of te leven. Als je maar beseft dat Hij er is en dan is Hij er. Kijk, dat is natuurlijk het ideale begrip van éénwording, van een volkomen vereenzelviging met de God, maar de meeste mensen brengen het er niet toe en de meeste geesten zijn ook nog niet zo rijp en zo wijs geworden. Dus wat gebeurt er? We zitten daar en we kwispelstaarten en we bedelen en we geven pootjes en we blaffen en we doen alles waarmee we denken dat we God kunnen behagen, onze Meester. Waarom doen we dat?. Doen we dat nu alleen om de klontjes? Het is mogelijk; er zijn een hoop van die honden die het ook alleen om de klontjes doen en om de koekjes en om het lekkere boutje. Maar er zijn er een hele hoop die dat eigenlijk maar als bijzaak beschouwen. Kijk zo gaat het met velen van ons ook. We gaan trachten ons te voelen als deel van God en daarom willen we wat van God hebben, niet omdat we het zo hard nodig hebben en we vertrouwen aan de andere kant, vertrouwen er helemaal op dat Hij voor ons zorgt en als Hij iets zou doen dat onrechtvaardig is, dan zouden we Hem met grote verbaasde ogen aankijken, een ogenblik boos zijn en toch kwispelstaartend terugkomen en zeggen: ja, begrepen hebben we Je niet, maar Je zult wel gelijk hebben. Kijk daar heb je het begin van die éénwording waar u over spreekt. Het begint met een blind vertrouwen, volkomen blind. Zo'n dier dat redeneert ook niet dit of dat en gaat niét vergelijken: mijn baas is beter dan jou dan jouw baas, maar dat zegt: Kijk, dat is nu mijn baas. En een mens dat de éénwording, onverschillig waarmee, tracht te bereiken, die moet dan ook beginnen met dat blinde vertrouwen en dan zie je daar een heel aardige zin van de Engelsen b.v.: Right to wrong, my country, goed of kwaad het is mijn land, het is mijn volk.

Kijk daar krijgt u wel iets daarvan. Dan is het een kern die eigenlijk een éénheid aangeeft die buitengewoon hecht is. Als je zou zeggen: ja, zolang als ze het goed doen is het mijn land en zolang als het slecht is dan wil ik er niets van weten? dat is geen werkelijke éénwording, dat is geen eenheid, maar wanneer je zegt; daar heb ik me tot bekend en daar houd ik me aan vast - goed of kwaad, het hindert niet, dat is mijn doel, dat is mijn leven - dan kom je tot een eenheid. Kijk vandaar dat die éénwording op de wereld en ook in de geest, vaak zo erg moeilijk is. Ze zijn er allemaal van overtuigd, hier in dat hele land, dat Nederland als eenheid behoort te handelen, maar ieder heeft zo'n eigen gedachte er over en vandaar dat ze zeggen: ja, we willen één zijn, dit is één volk, maar nou doen ze iets wat mij niet bevalt; houdt rnij er maar buiten, ik ga er tegen te keer, Kijk eens, dat is weer dat "wrong"; als er iets verkeerd gaat, ach dan hebben wij er geen schuld aan. Dat herinnert mij aan een ander voorbeeld; Ein Reich, ein Volk, ein Führer und Wir haben es nicht gewusst; wir haben es nicht gewollt. Het klinkt erg bitter om het zo te zeggen misschien en sommigen uwer die protesteren er in gedachten eigenlijk tegen. En toch is dat waar. Daar ligt juist het niet-éénzijn in. Zo lang als het goed gaat dan lopen we wel mee, maar we willen de consequenties niet dragen. Kijk, éénwording dat betekent niet alleen één worden met het goede; éénwording dat betekend, je zo als onscheidbare eenheid beschouwen met datgene waarmee je de éénwording aangastreefd hebt, dat je alles - maar dan ook alles - daarmee deelt. Die éénwording die gaat verder; die éénwording is zo sterk dat Jezus die één werd met de mensen, uiteindelijk - zoals dat beschreven wordt - neerdaalde ter helle. Het klinkt misschien gek en het is misschien niet precies zoals men zich dat voorstelt met allemaal bokspootjes en van die toast-vorkjes en wat er nog meer bij komt, maar het is dan toch zo, dat als Hij één wilde, zijn met de mensheid, als de éénwording met het menselijk ras en het lot Hem ernst was, dan kon Hij niet alleen in de hoogste hemel zetelen; dan moest Hij meegaan tot in de afgrond. Kijk, dat is nu éénwording. Éénwording dat wil zeggen de volheid van alle dingen delen. En vandaar, dat als de mens één wil worden met God, dat hij er niet zo goedkoop af komt dat hij kan zeggen: Nou God, ik voel reuze veel voor Je; hoeveel biedt Je voor me? En, ja dat is me eigenlijk niet genoeg; de duivel biedt meer, dan ga ik daar maar naar toe, begrijp je? Dan kom je er niet. Of dat je zegt: ja God, ik wil één zijn met Je, maar denk er om, dan moet het mij ook

altijd goed gaan hoor, dan mag er geen mens sterven van wie ik hou en ik wil ze allemaal in de eigen sfeer en als we gaan, dan moeten we maar allemaal tegelijk gaan en Je moet vooral zorgen dat ik niet alleen genoeg te eten heb, maar precies dat wat ik lekker vind. Dat is geen éénwording, begrijpt u?.

Eénwording dat wil zeggen onvoorwaardelijk en vandaar dat, als je werkelijk over éénwording wilt spreken - onverschillig op welk terrein, of dat is op het terrein van God, het esoterische terrein, of op het meer materialistische van mensen, volk, volksgemeenschap, onverschillig wat - dan vinden we altijd weer allereerst dit: Voor éénwording heb je nodig een groot vertrouwen want je moet in staat zijn om alle gunstige en ongunstige consequenties van die éénwording te dragen, zonder verzet; je moet aan de andere kant delen in alles wat er te voorschijn komt. En wanneer je dat doet, nu vrienden, dan kom je vooral tot God en uiteindelijk tot een leven dat héél, héél wat beter èn heel anders is. Iemand die één geworden is met een volk, of al is het maar met één mens, met een paar mensen, die deelt al z'n vreugden en al z'n leed dat hij anders alleen moest dragen, wordt door die gemeenschap méé gedragen en daardoor lichter. Het is werkelijk een oud spreekwoord, maar dat zou ik hier toch ook wel zien toegepast n.l.: Gedeelde vreugd, dubbele vreugd, gedeelde smart, halve smart. Het klinkt een beetje gek? Nou er zit een grote waarde in. Juist door het zich één-voelen, draagt men andermans zorgen. En aan de andere kant?

Juist doordat men zich zo één voelt met een ander is de vreugde van een ander uw vreugde. Als je je één voelt met de mensheid, ach dan is een lach van een kind eigenlijk een lach van jezelf, dan is de vreugde van een oud mens om een warmend zonnetje, een vreugde die in eens door je eigen botten heen gaat tintelen. Dan voel je je zo echt tevreden, want er is altijd meer vreugde dan leed in de wereld. En dat zou je natuurlijk niet geloven, maar toch is het zo, want al die vreugden waar de mensen niet op letten en die toch bestaan, die zou je dan mee gaan leven als deel van die éénheid. Daarom is zelfs met een paar mensen al een éénwording, een geestelijke éénwording een grote vreugde. Hoeveel groter moet die dan wel niet zijn als je één wordt met God? De éénwording met God betekent, helemaal opgaan in God, niet meer voor jezelf gaan vragen en denken en zorgen, maar alleen datgene doen wat je denkt dat het beste is voor God d.w.z. niet critiseren en je als het ware ter zijde houden wanneer er eens iets gebeurt wat je niet erg goddelijk vindt, maar in alles meegaan. Weet u waarom er zoveel religies en godsdiensten te gronde gaan? Omdat ze de éénwording wel aanstreven maar ze niet bereiken. Ze vallen zich als het ware voor de ongunstige aspecten van het goddelijk-zijn veilig stellen en dan beginnen ze met leugens zichzelf blank te praten, niet wetende dat ze juist daardoor de eenheid verbreken; dat zo juist daardoor een vloek op zich laden n.l. het afgesloten zijn van God.

Een éénwording met God dat is het grootste wat er bestaat, maar dat betekent dat je zoveel vertrouwen moet hebben dat je alles, alles aanvaardt; dat je niet zelf van te voren alle mogelijke ongunstige gevallen gaat regelen, die misschien eens voor zouden kunnen komen, maar dat je met datgene wat je ter beschikking staat op het ogenblik dat je werkt, het best mogelijke doet voor God en deelt met God ook al datgene wat Hij geeft en dan leef je eigenlijk in alle dingen; dan bevn je door de éénwording eigenlijk alles tegelijk. Je leeft nog wel; je kunt desnoods met een lichaam rondwerken en je zweeft als een schimmige gedaante misschien door de één of andere sfeer heen. Maar dat is wel een uiting van jezelf maar je bent meer. Als er beneden op aarde een wind waait, dan ben je het eigenlijk die meestormt en als de golven daar zo zachtjes op en neer gaan, of ze stormen; je bent erbij, je bent erin. Als de mensen lachen of bidden; je bent erbij. Het ademt allemaal door je heen. En dan wordt die éne vorm misschien wel erg onbelangrijk, die wordt dan alleen maar een uiting als het ware van die God waar je één mee geworden bent. Maar zou je juist daardoor niet – door deze absolute overgave, die de noodzaak is voor éénwording – bereikt hebben het einddoel?. Ik geloof het wel. Ik geloof dat die éénwording, die wij allen willen bereiken en die wij soms beperkt zien; wij zien dat en een geestelijke groepering van een orde; we zien dat in een politieke groepering van een partij of van een volk, maar dat we uiteindelijk in deze drang tot éénwording, in tijdelijke en kleine dingen trachten af te leiden die grote drang in ons tot éénwording met God en daar moet het uiteindelijk toch heen. En op het ogenblik dat wij al onze provisors, al onze voorzorgsmaatregelen, als ons voorbehoud ter zijde gaan stellen, al ons eigen denken op de achtergrond gaan stellen en God laten zorgen.

Het klinkt misschien vreemd, maar ik bedoel niet fatalistisch alles overlaten, maar zeggen: kijk dit materiaal geeft God me om er mee te werken; ik doe het er beste mee wat ik kan doen, zolang als ik er wat mee doen kan en daarmee besta, afgelopen. Ik heb het mijne gedaan; God zorgt voor de rest, die zal me leiden. Kijk, als je zover bent dan ben je een heel eind op weg naar die éénwording; dan ga je tenminste niet meer met je eigen gedachten een muur bouwen tegen God. En als je die éénwording eenmaal bereikt hebt dan geloof

ik – nou neen, dat geloof ik niet alleen; dat weet ik wel zeker – dan hebben we bereikt datgene wat veel meer is dan één of ander hemelse glorie. Dan hebben we het vol- strekte zijn, het volstreckte geluk en de volstreckte vrede gevonden, een vrede die uitgedrukt wordt in een tevredenheid en daardoor het geluk is. Nu ik geloof dat ik het daarbij mag laten vrienden. Ik hoop dat ik dit onderwerp duidelijk genoeg uit geplazen heb. Ik zou alleen dan maar verder zeggen:

Goeden avond.

Als er nog vragen zijn, kunt u dat doen na de pauze want ik moet nu het medium een ogenblik vrij geven en dan ziet u verder maar hoe u het met de volgende sprekers redt. Goeden avond.

VRAGENRUBRIEK

Goeden avond vrienden,

Wij zullen dan thans verder gaan met de vragenrubriek. Op zuiver persoonlijke vragen kan natuurlijk niet worden ingegaan en zelfs bij een normale vraag zullen wij niet verder op de persoonlijke aspecten daarvan ingaan dan voor het geheel wordt dienstig geacht. Gelieve hiermede rekening te houden. Wanneer u vragen heeft kunt u ze nu stellen.

De leiding: Vriend ik heb hier een hele collectie vragen gekregen en zal maar beginnen met deze:

Vraag: Deze vraag naar aanleiding van de doodstraf. Als de wereldmeesters niet zullen aarzelen, diegenen, die op een hoge post staan en tegen het belang van de mensheid handelen, weg te doen nemen uit deze stoffelijke sfeer, zij het dan op een wijze en door krachten onbekend aan de betrokkenen, is dit dan ook geen doodstraf, een ingrijpen in een anders leven?

Antwoord: Neen, dit is geen doodstraf in de zin van een normale doodstraf, daar degenen die deze krachten in het werk stellen, de mogelijkheid hebben om anderzijds de betrokken ziel of geest - zelfs zo nodig onmiddellijk - een nieuw leven ter beschikking te stellen, iets wat over de mensen niet gezegd kan worden.

Vraag: Hoe denkt u over het Soefisme, de Soefibeweging van Inayat Khan? In een brochure van hem "Het Ene Leven in zijn verschillende aspecten lezen wij: "Soefisme is de boodschap van Liefde, Harmonie en Schoonheid, drie bladeren aan één tak die samen vormen één schoon geheel. De liefde is diep geworteld in iedere ziel en als men haar de kans geeft zich te ontwikkelen, dan brengt zij vele vruchten voort. Is dit niet een remedie voor de wereld van vandaag? Wij zullen het leven buiten ons niet begrijpen, wanneer wij ons zelf niet begrijpen. Het is de kennis van het "zelf", dat kennis van de wereld geeft. Wat zijn wij mensen?. Wat is het menselijk leven?"

Antwoord: Juist; ten aanzien van de Soefi-beweging zou ik op willen merken dat het is een beweging die de oorspronkelijke tendenzen van de leer van Mohammed naar voren brengt en de eerbied voor andermans leer- stellingen zeer zeker predikt en tevens ook de taak der naasteliefde in actieve en esoterische vorm de mensheid oplegt. Als zodanig kunnen wij dus zeggen dat inderdaad deze Soefibeweging goed is. Maar er zijn meerdere bewegingen die goed zijn; er zijn zeer vele bewegingen die dit zelfde doel nastreven. Ik geloof niet dat de voorkeur voor enigerlei beweging zou leiden tot een werkelijke verlossing; ik geloof eerder dat het intens en overtuigd belijden en uitdragen in de daad van een leer, de oplossing vormt. En waar dit Soefisme inderdaad bij velen van de volgelingen daarvan, een dergelijke werking heeft, is het natuurlijk zeer goed. Juist door de werking in den mens, want wanneer de vragen worden gesteld: wat is de wereld en wat is de mens, dan krijgen we daarop uiteindelijk het oude antwoord: De wereld, dat is de samenstelling van tienduizende schijnvormige, geboren uit de gedachte en de mens is de eeuwige gedachte die worstelt om zichzelf te kennen en daarmee hebben we het probleem voor ons staan. Op welke wijze men ook tracht dit probleem op te lossen, inderdaad is de liefde noodzakelijk om te komen tot begrip en daardoor de schijn te doen wegvallen. Ik meen dat ik hiermede voldoende op de vraag, in haar ingewikkelde en uitgebreide stelling, antwoord heb gegeven. Als u het daar niet mee eens bent, wanneer u enigerlei tegenwerping - kritiek - heeft, of u verzoekt nog om een aanvulling, dan is het nu de tijd om dat te doen.

Vraag: Ik had nog even naar voren willen brengen dat op die vorige lezingen, welke ik ook heb bijgewoond, is gesproken over "God". Nu heb ik ook de inleiding gevolgd over "Rampen"; nu kom ik eigenlijk tot deze conclusie dat de mens toch eigenlijk niet te scheiden is van God. Nu is die Soefibeweging toch de mening toegedaan dat er toch eigenlijk maar één leven is en dat er toch eigenlijk geen scheidingen zijn in dit leven.

Antwoord: Hetzelfde doet het Oude Christendom.

Vraag: Ik wilde dan hierop neerkomen dat die uiteenzettingen van u over "God" toch eigenlijk op hetzelfde neerkomen als deze over de Soefibeweging, of ben ik daar niet juist in?

Antwoord: u bent er volkomen juist in, alleen bent u te beperkt. U zegt Soefi; ik zou er bij kunnen voegen Oud-Christendom-hiermede bedoel ik dus het originele Christendom zonder z'n latere theologische verwarring - het Vroeg-Boeddhisme, het Verlossings-Boeddhisme, dus na de geboorte van de laatste Boeddha die door het Boeddhisme wordt erkend. Ik zou daarbij kunnen voegen dan, dat het evenzeer de grondtoon is van de oude Manitoe-leer. U ziet dus dat dit groundbegrip zo oud is als de wereld en dat het inderdaad het enige begrip is wat te allen tijde oplossing biedt. Wanneer wij dus spreken over rampen, dan kunnen wij zeggen: deze rampen zijn in God, niet uit God. En wij zouden verder kunnen gaan; deze rampen bestaan alleen door en voor de mensen en bestaan in werelden die de mens wél bewoont maar niet beleeft. Ik geloof dat ik hiermede nog te onduidelijk ben. Laten wij het dan zo uitdrukken: daar de wereld het product is van het menselijk denken die uit het totaal van de scheppingskracht deze wereld gebouwd hebben, is ook elke ramp op die wereld een product van het menselijk denken en alleen waar het denken geleid wordt door dit menselijk denken, of waar dit denken scheppend als het menselijk denken werkt, is een dergelijke ramp mogelijk. Zij is dus niet uit God maar zij is een verschijnsel ontbloeid uit het wanbegrip van de werkelijkheid. Ik hoop dat ik daarmee ook dit duidelijk naar voren heb gebracht, Ik dank u wel.

Vraag: Hoe denkt u over Christian Science, de Christelijke Wetenschap, die zegt dat de wonderen en genezingen die Jezus deed niet aan dien tijd gebonden zijn, maar ook nu kunnen plaatshebben. Alles hangt af van het ware begrip omtrent God en de mens, waardoor alle ziekten geestelijk te genezen zijn.

Antwoord: Ik ben het inderdaad met deze stelling eens, ofschoon ik met de verdere stellingen zoals die o.a. door Mary Baker verkondigd worden, niet eens ben, Christian Science zou - uitgaande van de eenheid van God en mens - inderdaad volledig waar zijn. Juist door het bereiken van deze eenheid met het goddelijke - door geestelijke verheffing - is dus de onmiddellijke aanpassing aan de behoefte van de tijdelijke uiting van deze eenheid, de mens te allen tijde te bereiken. Dit noemt de gewone mens "wonder". Zover dus juist. Daar waar men echter denkt dat men door gebedsformules dit zonder meer kan bereiken, overschat men vaak het eigen vermogen om afstand te doen van de beperkende gedachte van eigen persoonlijkheid. En daarom moet ik tot mijn spijt constateren dat voor velen die niet voldoende onderlegd zijn of geestelijk bewust, Christian Science vaak ook een gevaar betekent. Als u daar nog iets over te zeggen heeft, dan kunt u dat nu doen.

Vraag: U hebt eens verteld dat er voor u beperkingen zijn, anders zou u niet van een medium gebruik behoeven te maken. Bedoelt u dat u zich anders zou kunnen verstoffelijken en ontstoffelijken zoals Jezus deed en is het waar dat er in het Oosten Meesters zijn of waren, die dit evenals Jezus kunnen?

Een 2e vraag. Indien het niet onbescheiden is, zou ik het volgende willen vragen: Enige tijd geleden werd er een overzicht gegeven van het werk van de Orde. Toen werd ook gezegd dat er gewerkt werd door inspiratie o.a. door het inspireren van schrijvers. Er zou een boek worden geschreven, hetwelk door uw Orde werd geïnspireerd. Zodra de titel van dit boek vaststond zou het worden bekend gemaakt. Mag ik weten of hier al iets van verteld kan worden?

Antwoord: Ik zal zo vrij zijn dit zaakje - zoals u het noemt - van achter af aan te pakken daar het laatste antwoord het kortste is. Het is aan te nemen dat de titel inderdaad reeds vaststaat, maar aangezien nog geen definitieve uitgever voor het werk gevonden werd en misschien om publiciteitsredenen alsnog veranderingen zullen worden aangebracht in de titel van het werk, kunnen wij u nog geen definitieve inlichtingen geven. Wanneer van verschijning sprake is, verwachten wij dit bij het begin van het winterseizoen, dus de maanden Okt. event. Nov.. Dan over de vraag van verstoffelijking. Kijkt u eens: Wanneer men zich uit kan door middel van een medium en dit regelmatig kan doen, betekent dit dat men al een zekere kracht bezit zelf, maar die is niets vergeleken bij diegenen die zonder afhankelijk te zijn van geschikte persoonlijkheden - door de mens of de natuur beschikbaar gestelde krachten - zichzelf een stem of een persoon kunnen scheppen waar dit nodig is. Van deze wezens bestaan er velen, slechts enkelen echter achten - en waarschijnlijk doordat zij dieper inzicht hebben in de wereld dan wij - het noodzakelijk om op een wijze zoals wij, lering te geven. Wanneer u dus hoort van Meesters in het Oosten die dergelijke prestaties tot stand kunnen brengen en u wilt daarbij denken aan vergeestelijkte figuren, die om één of andere reden tijdelijk stoffelijk verschenen, dan geloof ik niet dat dit feit te ontkennen valt. Ik wil er echter de nadruk op vestigen - in verband met enkele meer of minder recente publicaties over verschijnselen van deze aard - dat deze dingen nooit en te nimmer volledig controleerbaar zijn voor de niet-verlichte mens, daar verschijnselen hierop gelijkende - zelfs met eenvoudige suggesties - tot stand kunnen worden gebracht. Dit neemt echter niet weg dat het feit bestaat. Iemand die wijs en verstandig genoeg is om een bepaald doel op aarde na te streven, terwijl hij zich bewust is van de volledige structuur van de stof die hij beheerst, zal krachtens deze kennis - zijn eigen wilsvermogen en de in hem besloten kracht - ook in staat zijn, onverschillig waar en onverschillig onder welke omstandigheden, zich dat omhulsel te scheppen dat aangepast is aan de behoeften van het ogenblik. Ik meen dat ik ook die vraag daarmee beantwoord heb.

Vraag: Zou u ons willen zeggen wat u denkt van de volgende schrijvers en boeken? Sterneder: De Wonderapostel en De Zonnenbroeder. Walter Nigg: Schilders van het Eeuwige.

Antwoord: Eerste beide. Schrijver zeer zeker niet zonder sensitiviteit. Iets wat in dit geval - in sommige gevallen - nadelig, in sommige passages moet ik eigenlijk zeggen, nadelig heeft gewerkt. Over het algemeen een zeker inzicht in geestelijke waarden, de uitdrukking daarvan in de geschriften, enkele passages zuiver inspiratief tot stand gekomen, totale waarde redelijk, zij het dan met een vaak gedramatiseerde voorstelling van de werkelijkheid. Tweede schrijver mij niet bekend voorwaar het mij onmogelijk is daarover op het ogenblik zonder meer een oordeel te geven.

Ik dank U wel.

Hierna wordt een vraag gesteld over het werk van onze Orde, welke wij op een afzonderlijk blad zullen vermelden, teneinde die ook buiten het verslag om, als propaganda-materiaal kunnen uitgeven.

Vraag: Er wordt nogmaals gevraagd over het boek "Du solist nicht töten". Er werd gezegd dat het in enkele opzichten overdreven is, doch over het geheel wel goed. Nu zou ik graag willen weten in welke opzichten u dat als overdreven kunt zien.

Antwoord: Ik meen dat dit een vraag betreft die aan een ander gesteld werd. Ik zal kijken of ik de persoon in kwestie bereiken kan en vernemen waarom dit oordeel op deze wijze werd uitgesproken. Indien dat niet het geval is, dan zou ik u willen verzoeken met uw oordeel te wachten, of beter gezegd met uw vraag te wachten tot de persoon zelf hierover uitsluitel heeft kunnen geven. Het boek zelf is mij niet bekend. Zijn hiermee alle vragen afgedaan? Een ogenblik. Er wordt mij gezegd dat boek waarvan ik geen uitkomst kon geven - dat is dus niet "Du solist nicht töten" - maar dit: schilders van etc. , dat dit boek zeer zeker van grotere waarde moet worden geacht dan de beide anderen van een andere schrijver. Dit is alles wat ik op het ogenblik nog door kan krijgen. Ik heb geen spreektijd meer en moet daarom hiermee volstaan.

Goeden avond.

Vraag: Leiding. En dan heb ik hier een vraag die is van verschillende nieuwe bezoekers gekomen. Deze zijn zeer gegrepen door onze avonden en die zouden het bijzonder op prijs stellen als u hun eens iets zou kunnen vertellen over onze ORDE, het werk van de Orde in de geest en het werk van deze Orde in de stof. Zij weten daar nog zo weinig van en zijn zeer belangstellend daar wat meer van te vernemen.

Antwoord: Ik zal trachten zo kort mogelijk aan uw verlangen te voldoen. Voorop wil ik stellen dat ik niet volledig kan zijn. In de geest bestaan een aantal denkrichtingen, voor een groot gedeelte verenigt in één samenstrevende gemeenschap; deze gemeenschap strekt zich uit over verschillende bewustzijns-vlakken, door u over het algemeen "sferen" genoemd. De groep waartoe wij behoren, zich noemende ORDE DER VERDRAAGZAMEN is één der niet-christelijke groeperingen; er zijn er verschillende andere die op christelijke basis werken. Door de aard van de bij ons aanwezigen en in hoofdzaak overheersende krachten, zijn wij zeer zeker meer gericht op het logisch denken en daarnaast op de Oosterse, Oud-Oosterse filosofie dan de meeste van onze broeder-organisaties. Wij werken onder deze naam - of een naam daaraan gelijk te achten - in een aantal brandpunten van ons werk. Deze brandpunten kunt u als volgt zien: één of meer groepen waarbij regelmatig bijeenkomsten worden gehouden, waarin een aantal leringen wordt doorgegeven en getracht wordt om een inzicht in het leven te doen groeien door verschillende punten te belichten. Achtergrond van deze bezigheid: trachten door begrip verdraagzaamheid voor vele - schijnbaar onvolkomenheden van de wereld - te verwekken.

DOEL: In deze verdraagzaamheid het begrip zodanig te doen groeien dat naastenliefde ontstaat. Daar buiten - door onze groepering zowel als verschillende medewerkende groeperingen - gebruik van kleinere centra waarbij enkele mediums, althans overbrengers onverschillig welke geaardheid, inspiratief. Schrijven, schilderen, tekenen - noemt u maar op - door ons worden beïnvloed om daardoor - hetzij voor een beperkte of een grotere kring - waarden te schaffen die het denken in de richting van onze orde bevorderen. Buitendien, het werken in verschillende gebieden en het trachten door inspiratie in hoofdzaak, diegenen die gevoelig zijn en zich aan scheppend werk overgeven, te brengen tot het uitdrukken van onze denkbeelden en gedachten. Van dergelijke waarde worden boeken of delen van boeken, artikelen of delen van artikelen, melodiën of delen van melodieën geïnspireerd. Op dergelijke wijze wordt getracht in elke tak van kunstuiting onze gedachte door te doen dringen. Wij brengen deze gedachten evenzeer in de lichte causerie of de Sketch die gespeeld wordt, in een revue als in het zwaar dramatisch werk. Wij trachten verder tegen te gaan de overdreven sensualiteit die op vele gebieden op het ogenblik de mode is. Wij trachten dus de mens te brengen op een punt waar zijn denken zelfstandig zijnde, toch voldoende zich bewust is van de samenhang der dingen om niet zich af te zonderen van het geheel, maar integendeel als deel van dat geheel daarin onder te gaan, het helpende of op een hoger peil te komen en zo door de arbeid aan het geheel, zich tevens zelf te verheffen. Wij baseren ons op die principes die voor ons duidelijk, begrijpelijk, redelijk en bewezen zijn; wij houden ons verder bij theorieën en filosofische overwegingen vast aan die denkbeelden die ons - krachtens de waarden ons bekend - aanneembaar schijnen en geven ook deze de mens. Eén van onze voornaamste doelen of doelstellingen is wel het verminderen van de sectarische gedachte onder de mens. De 2de is: het doen wegvallen van de politieke haat tussen de mens; de 3de is de mens te sterken en voor te bereiden, zodat hij in staat is het leven waarin hij staat te verwerken, te verdragen en voor zichzelf tot een waardevol iets te maken. Ik hoop dat deze uiteenzetting voldoende is.

Vraag: Is deze Orde een onderdeel van de Gele Broeders?

Antwoord: Dat is niet helemaal juist; zij is niet een onderdeel van de Gele Broeders want zij behoort in haar geheel daartoe; een onderdeel zou betekenen een afscheiding. Van deze afscheiding kunnen wij echter niet spreken waar de werkelijke leiding in handen van deze groep berust. Wij achten ons zelf te zijn een deel van de Orde die dienende is ook voor de Wereldmeesters en werkt in het teken van ster en kruis; u kunt zeggen het kruis vóór de ster of in de ster, het geheel afgerond met een cirkel als u het symbolisch wilt uitgedrukt hebben en wij hebben naast ons staan verschillende andere Orden of Broederschappen als er zijn: Broederschap van de ster, De Orde van de Kruisdragers, De Broeders van het Kruis, De Broeders van het Woord etc. Wij vormen uiteindelijk één geheel, maar wij zijn gedifferentieerd in onze uiting, omdat dit, ook door de leiding belangrijk wordt geacht. Is dat voldoende?

Ik dank u wel.

KANSBEREKENING EN HET LOT

Goeden avond vrienden,

Wij zullen nog een ogenblikje kort praten voordat wij het woord overgeven aan de laatste spreker. En daarom zullen wij dan toch nog een klein onderwerp aansnijden, een onderwerp dat ook hopelijk uw belangstelling zal hebben, Ik zou over een heel eenvoudig iets willen spreken n.l. over kansberekening en de vreemde en dwaze sprongen van het LOT. Kunnen die u interesseren?

Antwoord: Ja.

Wij weten dat er buitengewoon veel mensen zijn die trachten door een systeem van het noodlot - zoals ze dat noemen - rijkdom af te dwingen. Zij rekenen uit dat bepaalde dingen gebeuren en men beweert dat er zelfs systemen bestaan die in staat zouden zijn om het op te nemen tegen een eerlijk gedreven roulette. Dat is natuurlijk een kwestie die inderdaad wel juist is, mits men onbeperkt door zou kunnen gaan met het verdubbelen van inzet, voortdurend verdubbelen; als je dan eens één keer

een goede slag maakt, dan heb je al het andere terug, dat klopt inderdaad. Maar dat zou leiden tot zulke astronomische cijfers, dat er geen bank is die die inzet aanvaardt en geen mens die iets dergelijks op kan brengen. Verder heeft men dan de kansberekening die wat redelijker wordt en die gaat zeggen: nu ja, als er hier 100 mensen zijn en er is er één per jaar die overreden wordt door een auto, is uw mogelijkheid om door een auto overreden te worden 1%, en het er verder bij latende of dat procent nu u betreft of een ander. Ja, zij kunnen zelfs verder gaan en zeggen: van dat éne procent dat overreden wordt per jaar, kunnen wij - over een berekening van vele tienduizenden - uitmaken dat de meesten vallen op dit of dat kruispunt en dus degenen die dagelijks dit kruispunt passeren, hebben weer een mogelijkheid die zo groot is dat u het ook uiteindelijk moet zijn en zo zou die kansberekening verder kunnen gaan en, aannemende een permanente waarde - geen onvoorziene voorvallen - zou men kunnen komen tot de conclusie, dat juist deze persoon een 99% kans loopt om op dit of dat kruispunt om zo en zo laat overreden te worden, door dat en dat voertuig. Dat kan dus een kansberekening doen; dat is een waarschijnlijkheidsberekening. En deze waarschijnlijkheidsberekening maakt het b.v. ook mogelijk om te zeggen: Kijkt u eens, acht jaar geleden was er een crisis, 16 jaar geleden was er een crisis, 24 jaar geleden was er een crisis, dan zal er ook dit jaar een crisis komen en dan zal er over 8 jaar weer een crisis komen. Begrijpt u? Als er dus - het is nooit zeker dat het gebeurt - maar er is een waarschijnlijkheid, en aan de andere kant blijken dan plotseling op de meest fantastische wijze de feiten veranderd te zijn en degenen die had uitgerekend dat hij als hij bij de roulette voortdurend op één kleur zette, dat hij dan in tenminste 72 worpen, tenminste 2 maal zijn kleur zou moeten treffen, kan plotseling zien dat 120 of 150 keer juist de kleur uitkomt, waarop hij gezet of niet gezet heeft, dus één kleur.

Aan de andere kant kunnen wij ook zien dat plotseling een regelmaat in het gebeuren intreedt die wijst op een volkomen afwijking van alles wat de waarschijnlijkheidsberekening zou kunnen voorspellen. De waarschijnlijkheidsberekening voorspelt: wij komen tot een productie-verhoging b.v. economisch gezien - van 40 tot 45% in totaal 10 jaar. Men praat graag over 5- en 10 jarenplan en zelfs over 3 jaren—plannen; waarom zouden wij het ook niet doen? Ja, ik bedoel het blijft toch altijd bij praten en ik zal u vertellen waarom; omdat men bij het opstellen van een dergelijk plan uitgaat van de waarschijnlijkheidsrekening en inderdaad met theoretisch volkomen juiste feiten werkende, aanneemt dat de omstandigheden Zelf onveranderd zullen blijven. Nu blijkt echter in die 10 jaar dat de eerste 2 jaren de gestelde eisen van vermeerdering, in dit geval dus 4 1/2 en 4% ongeveer, niet waar? Vermeerdering plaatsvindt. Maar het jaar daarop zou het - ik zeg dit maar heel globaal, ik heb het niet uitgerekend - maar 3,7% b.v. geweest zijn;

steeds gerekend van het vorige jaar dan natuurlijk, niet waar? Dus en nu blijkt dat het plotseling maar 2-1/2 is. Ja, wat is dan nu het geval? Er is iets gebeurd dat in de waarschijnlijkheidsrekening - in de lotsbepaling - niet gepast heeft; het noodlot gaat bokkesprongen maken en dat noodlot dat springt soms zo dwaas dat na 5 jaar de uiteindelijke productie door alle inspanning om haar op te voeren, is teruggevallen. Dan legt men zich bij de pakken neer en zegt; nu ja, laat het dan maar eerst eens eventjes op adem komen en het volgende jaar 62% productie vermeerdering.

Ja, maar waar blijven we dan? Dat is één van de problemen waarmee - zij het in veel mindere mate dan ik het hier op het ogenblik voorstel - al diegenen die zich met waarschijnlijkheidsrekeningen bezig houden - met lotsbepaling - zitten te worstelen; zelfs de astroloog die alle invloeden kan berekenen en z'n kennis van feiten betrekkelijk nauwkeurig bepaalde tendenzen kan bepalen, zit op een gegeven ogenblik zover dat hij zegt: ja maar hoe kan het nu? Ik kan dit niet meer juist duiden, want ik heb dit gezegd, de invloeden zijn juist en er is dat gebeurd. En weet u waar dat nu in ligt? Omdat er altijd nog een andere invloed is die de mensen niet goed kennen en die ze daarom verwaarlozen en dat is dood gewoon de kracht van de geest, direct in de mens en buiten de mens. Die kracht die heeft ontzettend veel te doen met de variaties van het lot en daardoor gooit zij heel vaak de waarschijnlijkheidsberekening in de war; bewijst zij plotseling dat gunstige punten of krommen, die men nauwkeurig berekend heeft, niet bestaan; ziet men toppen optreden waar men dieptepunten verwacht had en omgekeerd; ziet men dat het lot achtereen uitbetaalt aan de roulette en dat de bank springt, terwijl een ander die het zo hard nodig heeft en die het precies berekend heeft, keer op keer het lot z'n neus voorbij ziet gaan en de croupier de fiches weg ziet haken totdat er niets meer overblijft.

Kijkt u eens? Wanneer we dat alleen natuurlijk aan die bokkesprongen van het lot of zelfs aan de domme werking van de geest zouden toeschrijven, dan zouden we eigenlijk aan gaan nemen dat er werkelijk een noodlot bestaat dat de wereld regeert. Dat kan niet; er kan geen noodlot zijn, er moet voor alles een rede zijn. Een grilligheid die geen oorspronkelijke reden van bestaan heeft en dus werkelijk gefundeerd is, mits men haar bron vindt? Bestaat er niet. En daarom is het zo jammer dat er veel mensen zijn die zich gedragen als zo iemand die aan de roulette zit, bevangen door speelwoede en hun laatste cent en hun laatste geest, ja hun ziel en lichaam wegspeelen aan één of ander doel, omdat ze uitgerekend hebben dat het dan toch één keer raak moet zijn, terwijl het niet raak kan zijn; die uitgerekend hebben, ja maar, volgens alles wat we uit de menselijke geschiedenis kunnen puren, alles wat we kunnen leren uit de economie, uit de kansrekening, wat we wiskundig vast kunnen stellen en wat sterren ons bevestigen, moet dat gebeuren. En dan komt er dood nuchter achteraan: maar het gebeurt niet. En dan gaan ze bankroet omdat ze er niet op gerekend hebben.

Kijk, dat komt nu omdat die mensen niet begrijpen dat het noodlot in z'n schijnbare grillige en dwaze sprongen, in werkelijkheid betekent een straffe, leidende hand. Het is niet zó, dat elke gedachtestroming dezelfde kracht en uitwerking heeft als een andere; het is niet zo dat God altijd een stad spaart als er maar een quorum is van rechtvaardigen; het is ook niet altijd zo dat God een stad vernietigt om haar zonde, om het nu maar eens zo uit te drukken. Begrijpt u? Het is met het noodlot zo: datgene wat de mensheid vaak ziet als noodlot, is in werkelijkheid de macht die deze aarde levende - niet alleen levende op deze aarde - maar deze aarde en deze mensheid levende d.w.z. haar trachtende te besturen; zoals u heel vaak tracht uw eigen lichaam te besturen en zegt: als je nu nog een spurtje harder doet, dan haal je de trein. En dan gaat dat niet en dan zou u zeggen: nu ja, dan gaat het niet, dan neem ik de volgende keer een taxi. Deze kracht zegt: 0, gaat het nu niet, dan moet ik mij trainen totdat ik het wel kan halen, begrijpt u? En deze kracht nu, die op aarde leeft en deze aarde leeft, die moet soms ingrijpen. Dat is heel begrijpelijk, En daardoor gebeuren er dan dingen waar je helemaal niet op gerekend hebt. Dat is niet alleen maar zo dat doodgewoon noodlot van alle dag, dat je na kunt pluizen en terugvinden in oorzaak en gevolg, wanneer je rekening houdt met de gebeurtenissen van een paar, nu laten we zeggen van een paar decennia, Neen, dat gaat heel anders; dat kunt u alleen berekenen als u rekening houdt met tienduizenden jaren en daarom wordt het zo moeilijk. Maar ook hier is een kansberekening mogelijk.

Degeen die het totale overzicht heeft over deze wereld, weet wat haar doel is en wat haar mislukkingen en haar gelukte proeven zijn geweest. Die zal wel degelijk kunnen voorzien wat dat noodlot doet, ook met die éne mens. Men vergist zich wanneer men denkt dat voor elke mens afzonderlijk al deze noodlotsspelingen steeds plaatsvinden op last van hogerhand; meestal zijn ze oorzaak en gevolg en als zodanig vallen ze onder de kansberekening en hebben ze helemaal niets met een dwaze sprong van het noodlot te maken, maar er zijn van die dingen, vooral op bepaalde plaatsen, in bepaalde richtingen van denken, waar dit schijnbare noodlot wel ingrijpt, Hoe kan het gebeuren dat uit hysterie een wonder groeit; hoe kan het gebeuren dat een eerlijk mens ten onder gaat omdat men hem oneerlijk acht? Hoe kan het zijn dat een idealist sterft voor zijn ideaal, terwijl de huichelaar wordt verheerlijkt en verheven boven al? Men zou zeggen: wij weten het niet; het is een blind noodlot dat op de meest dwaze wijze een goochelspel speelt met alle waarden van het leven. Dat is niet waar, want deze idealist die gestorven is, had door z'n idealisme een deel van de wereld in gevaar kunnen brengen, een ontwikkeling teniet doen die noodzakelijk is. En deze huichelaar, deze speler; hij speelt misschien juist het spel dat op dit ogenblik nodig is. Een Hitler b.v. was nodig voor deze wereld, een Stalin is nodig voor deze wereld. En al die anderen? Die zijn nodig voor deze

wereld, ongeacht of zij spelers zijn, idealisten of dwazen. En wij kunnen verder gaan, In elke Staat, in elke stad, ja in vaak zeer beperkte kringen, daar vinden we ze terug. En sommigen van hen schijnen beschermd door bovennatuurlijke machten; men begrijpt niet waarom. Men zegt: hoe dwaas is het noodlot als juist deze - die ik niets waardig acht misschien - wordt beschermd en naar voren geschoven, terwijl ik - ja "ik" komt er meestal bij te pas - het niet heb, of zij het niet hebben.

Waarom moet het juist deze treffen en niet ons? Waarom moest het juist ons treffen en niet deze? En die vragen, die blijven onbeantwoord, Dan denkt men: ik ga het narekenen, men haalt er de kansberekening, de waarschijnlijkheid, bij; dan zegt men, nu ja, het was waarschijnlijk, of iets minder waarschijnlijk, maar ik begrijp het niet goed. En dat zult u nooit begrijpen wanneer u niet dit in het oog vat en in het oog houdt te allen tijde: Deze wereld is een leven van mensen, maar deze mensheid wordt geleid; hoe vreemd en hoe vaag het u ook schijnt, deze leiding is er altijd en die leiding die houdt zich soms bezig met dingen die u onbenullig noemt, zoals men het vroeger onbenullig noemde dat deze hysterische korporaal samen kwam in een kroegje met een stuk of 5, 6 anderen, om daar in een rokerige atmosfeer politieke luchtkastelen te bouwen. Men heeft niet begrepen dat dat toen gewichtig was, niet waar? Zo gebeuren er honderden dingen rond u, dag in dag uit, die gewichtig zijn. En anderen die u erg gewichtig acht, zijn misschien slechts een flauwe facade voor een werkelijkheid die nog niet te bevatten is. Kijk, als u het leven zo ziet, en als u dan weet dat deze leiding uiteindelijk toch de noodzaak heeft - voor zichzelf - om deze wereld waardig te maken aan de goddelijke conceptie van leven, of zelf ten onder te gaan, dan geloof ik dat er niet zo -veel meer wordt gesproken over het dwaze noodlot; dat dwaze noodlot dat zo maar hier en daar grijpt zonder keuze en voorkeur, maar dat men naast de wet van oorzaak en gevolg, ook zal gaan begrijpen dat er bepaalde krachten zijn die, soms het oude bevestigen en soms te oud gewortelde vernietigen, niet omdat het goed of slecht is, maar alleen omdat het niet past in de ontwikkeling die gewenst wordt geacht en dit in hoofdzaak zit in de dwaze sprongen van het noodlot en hier staat elke kansrekening en waarschijnlijkheidsrekening voor de onmogelijkheid om iets aan te kondigen.

Hier faalt de astroloog, hier faalt de helderziende, hier faalt haast een ieder, en dat is helemaal zo vreemd niet vrienden. En t.a.v. het laatste wil ik er nog één ding bijvoegen, vooral omdat men ook van ons zo graag wel een nauwkeurige blik in de toekomst zou willen hebben. Men vindt eigenlijk soms dat wij wel verplicht zijn om niet eens per jaar maar regelmatig u op de hoogte te houden van alles wat er nu morgen gaat gebeuren en die mogelijkheid zou zelfs nog bestaan, maar u vergeet één ding; er zijn te allen tijde, ook wanneer voorspellingen gedaan kunnen worden, lijnen die getrokken worden door deze zelfde onberekenbare macht die voor u vaak wordt dat schijnbaar blinde en dwaze noodlot. Men kan gaan tot een bepaald punt en verder niet. Ook al weet men een totale waarheid, dan zal op een gegeven ogenblik uw mond vergrendeld zijn. Het is zo, dat als u naar een bepaalde plaats zou willen gaan; u weet dat daar de oplossing ligt van uw probleem en deze kracht wil het niet, dan zult u verlamd zijn zodra u zich daar heen wendt en overall anders zult u vrij kunnen gaan. U zult dus willen begrijpen dat wij niet mogen spreken over een blind noodlot en dat wij niet mogen zeggen: nu ja het is dan onmogelijk om de toekomst te voorzien of het is onmogelijk om alles te berekenen, maar dat wij moeten zeggen: Er zijn machten die allereerst vaak blind maken waar het nodig is; er zijn machten die ingrijpen in een normale gang van zaken; er zijn machten die deze wereld stoffelijk en geestelijk trachten te verheffen tot een peil, dat ook wij - geestelijk gezien - zo graag zouden zien bloeien in elke mens op deze wereld. En ik hoop dat ik hier mede duidelijk genoeg ben geweest. Als er nog een vraag is over het onderwerp, wil ik die nog heel vlug beantwoorden.

Vraag: Kan men een noodlot ontlopen of is dit vastgesteld?

Antwoord: Men kan z'n noodlot nooit ontlopen want er is geen noodlot. En hoe u iets wat er niet bestaat wilt ontlopen is mij een raadsel. Dat kunt u niet ontlopen want het is er niet. Er bestaat geen noodlot, er bestaan slechts bepaalde wetten plus bepaalde krachten die bepalend werken voor de gestalte, de gedaante als het ware, die uw leven en de levens verschijningen daarin, aannemen, maar die zijn geen noodlot. Ze zijn afhankelijk van u zelf. Uw eigen houding t.o.v. deze wetten en verschijnselen bepalen de gedaante en de gestalte van het leven tegenover u. Ik meen dat dit duidelijk is.

Vraag: Kan men noodlot in de ongunstige betekenis van het woord, door b.v. het doen van goede daden van naastenliefde, veranderen in een lot wat gunstig is?

Antwoord: Waar geen noodlot bestaat en ik zoeven voor mijzelf althans het bestaan van deze kracht ontkend heb, zou ik dit ook in uw vraag moeten doen. Maar we zullen het wel zo willen stellen: de gedaante, de gestalte die het leven t.o.v. u aanneemt, kan veranderd worden door u aan te passen aan het leven. Het is zo, dat wanneer in het leven een geestelijke stroming drijft in een bepaalde richting en u gaat er tegenin, dat u veel meer kracht gebruikt, veel wrijving zult hebben, dus veel onaangenaamheden en weinig zult bereiken, terwijl u, aangepast aan deze noodzakelijkheid, u misschien wel lichamelijk door de grote snelheid die u bereikt, zich een enkele keer zult bezeren maar snel vooruit zult komen, veel krachten zult sparen en zeker vitaler en krachtiger aan het einddoel zult aankomen, met meer mogelijkheden tot verdergaan dan een ander die tegen de stroom in is gegaan. En als u het zo wilt uitdrukken dan wil ik inderdaad zeggen ja, wanneer u zich houdt aan de wetten van het leven en tracht datgene te bereiken wat door de krachten rondom als noodzakelijk wordt ingezien- als u dat aanvoelt - dan zult u inderdaad uw lot - wat wel bestaat - heel wat verbeteren.

Antwoord: Zo had ik het ook bedoeld; ik dank u zeer.

Vrienden u moet mij niet kwalijk nemen dat ik met verdere vragen-beantwoording niet doorga, maar ik ga het woord nog even overgeven aan de laatste spreker van den avond.

HET SCHONE WOORD

Goeden avond vrienden,

We zullen dan besluiten met het schone woorden ik wil u verzoeken om mij dan enkele begrippen op te geven die ik naar eigen keuze kan verwerken.

Isis - Medeleven - De Zevende Hemel - Denkkraft - Nog éénmaal - Wereldbrand,

Antwoord: Ja. Terwijl Isis de moeder, in haar volheid steeds leven schenkt, sticht de mensheid vaak een wereldbrand en vernietigt wat zij met gulle hand geschonken heeft, fluit zo voor zich af de hoge sfeer die men noemt de zevende hemel en komt, waar zij haar kracht verkeerd gebruikt - ook haar gedachtenkracht - soms in de afgrond diepe duisternis; waarin hulp noch vrede meer voor haar is, totdat juist door deze gedachtenkracht die door anderen geleid, op haar wordt gericht, licht opnieuw ontstaat en zij door liefde geleid, een veilige haven bereikt.

Op deze wijze zou ik dan deze verschillende onderwerpen willen uitwerken. Heeft dat Uw toestemming?

Antwoord: Ja.

Zij strekt zich uit onder de mens en men ziet haar verneveld en wazig staand, gekroond door de puntige sikkel der maan. De moeder Isis, de levende kracht, die helend en rustend in de nacht, schenkt het leven voor een dag. Een dag van vrede, een dag van rust; wanneer de zon de wereld kust en kracht haar geeft en haar bevrucht, zodat in haar het leven leeft en bloeit, tot volheid en tot vruchten groeit. Dan heeft zij vrêe gegeven. Want moeder Isis is de naam van de kracht van 't aardse leven; zij is de kracht ook van den geest, die rustend zacht ontzweefd en kracht vergaart in licht en macht. En dan, ter aarde kerend weer, haar krachten geeft aan stof. Maar de mensheid brengt niet haar de lof die haar toekomt; slaat en brandt haar ter neer, totdat de hele wereld brandt, een wereld- brand die vurig springt van land tot land, die mensen baden doet in bloed, die steden baden doet in gloed, die nacht maakt tot een duisternis, vol rook in een dag, tot een duisternis waarin de smook slechts schaars wordt doorpriemd door een zonnestraal.

Zo heeft de mens geantwoord op dat, wat eenmaal haar geschonken werd, een paradijs. En toch bloeit zo vaak in het hart een wens, een gedachte, die haast als een smart uitbreekt in een woord: ach nog eenmaal tijd, nog eenmaal vrede. Mogen wij nog eenmaal rusten gaan, terwijl de aarde onder ons ligt gevlijd, in de hete zon, in de vrede. Laat nog eenmaal des nachts moeder Isis dalen op de aarde, helen alle kwalen in leven en vruchtbaarheid. Moge zij een uiting van God in den tijd, nog éénmaal de vrede ons geven. Maar die wens die wordt niet vervuld, omdat de mens het geduld niet heeft om op haar te wachten en het leven voortjaagt in een fakkel van vurige haat, van ijver, van misverstand, van belangen van staat, van belangen van zaak en persoonlijkheid. Men heeft voor moeder Isis of voor leven of God geen tijd. En zo draaft men voort en zacht klinkt nog - wanneer de maan neerschouwt op aarde - in de nacht en het paradijs een zacht verklonken akkoord. En is het uit, een eind aan een waan dat men voort kan jagen door het bestaan, dat men de fakkel kan heffen zonder straf, dat men moedig of: laf, eigen belang verdedigen kan zonder te denken aan God of aan een ander; dat men de rechten van mens en man beschadigen kan; dat men de mensheid breken kan naar eigen wens. De grens is bereikt en plotseling prijkt de aarde in vreemd en rossig licht. Moeder Isis is verdwenen en een satanisch gezicht grijnst neer.

Keer op keer priemt de vlam, doorsteekt den aard en het leven dat is nu niets meer waard; men weet niet waar men moet gaan. De geest is dof geworden en leeg, terwijl geselslagen de aarde slaan. En dan, dan komt gedachte, ontwaakt toch weer; er wordt gedacht, nog eens en nog een keer. Totdat zij kracht krijgt en zich uitbreekt uit de stof, met een macht die ongekend was en onverwacht; dat de gedachtenkracht met een heersend licht door de omringende haatschicht van rossig licht zich breekt. Als het ware de mensheid in de zuiverheid van het denken in een ogenblik zich wreekt op de stof die haar belemmerd heeft en zich verheffend naar de cosmos, een ogenblik inzicht in Gods waarheid heeft. En dan daalt deze ongeziene baan een nieuwe kracht, vervormt het bestaan; het leven wordt anders, z'n waarden veranderen. Men leeft niet meer voor zich maar men leeft om anderen te helpen, te steunen in hun bittere nood. Men weet al is Men leeft niet meer voor zich maar men leeft om anderen te helpen, te steunen in hun bittere nood. Men weet al is schijn; angst vrees en dood, zij bestaan niet. Eeuwig geboren uit God zal ik gaan. Mijn lot is Zijn kracht te uiten in mijn bestaan. En dan vindt men kracht, vreugde en vrede; dan

heeft men – daar waar eens geleden werd – nieuwe zon geschapen. En dan komt misschien weer de nacht, waarin – zoals eens - Isis geschapen. Isis gekroond ter aarde staart met een andere kroon,

op de zelfde aarde. Dan komt de dag dat bevrijde geest juicht om herboren paradijs, om het sterven van het satanische dat werd gevreesd, opdat een nieuwe aard de mensheid - nu bewust – Gods krachten doet beërven. De geest die niet op aarde leeft, nu vredig trekt zich van 't gebied waarin zij eens te sterven scheen, tot een vrijheid van het goddelijk rijk. En daar waar de tempelzuilen rijzen, in het centrum van het onbekende zijn, daar wordt dan 't einde aller dingen eindelijk gevonden. Daar wordt gestild de laatste pijn, wordt uitgewist de laatste zonde en kan men met den Vader zijn.

ASTROLOGIE

Als bladvulling het vervolg over

De maan in huis 2. Kan succes opleveren in geldzaken, meestal voortkomende uit of in zaken die iets met vloeistoffen te maken hebben. Slecht aspect met Saturnus geeft meestal armoede.

De maan in huis 3. Grote neiging tot het maken van korte reisjes, neiging tot studie - goed verstand. Goede aspecten met Mercurius maakt de geborene slagvaardig en adrem, Goed aspect met Jupiter neiging tot het sociale. Goed aspect met Venus neiging voor de kunst. Goed aspect met Uranus neiging tot occulte studie met Wat excentrieke inslag.

De maan in huis 4. Het tweede deel van het leven zit vol van veranderingen. Goed voor de landbouw. Met afflictie van Uranus, plotselinge veranderingen van woonplaats, dus verhuizen. Als de maan slecht wordt geaspecteerd, vol zorg en moeilijkheden in het huiselijke leven en meestal een eenzame en ongelukkige ouden dag. Bij goede aspecten natuurlijk het tegendeel.

De maan in huis 5. Bij goed aspect een vruchtbaar leven, b.v. veel kinderen, veel pret en amusement. Meestal veranderlijke vriendschap. Bij slechte aspectering ziekte onder de kinderen en moeilijkheden betreffende zaken behorende bij het 5de huis.

De maan in huis 6. Bij slecht aspect aanleg voor slepende ziekten b.v. longaandoening. In vaste tekens keel, blaas en ook wel hartziekten. In hoofdtekens- maagpijn, soms ook hoofdpijn. Slecht aspect met Mercurius, last van zenuwlijden. Gunstige aspecten geven goed en zuiver bloed.

De maan in huis 7. Als de maan niet slecht wordt geaspecteerd door Saturnus, een vroeg huwelijk. Als de aspecten zeer slecht zijn is het leed dikwijls niet te overzien b.v, vroege dood van de partner, compagnon enz. De maan wijst steeds op veranderlijkheid in de toegenegenheid tussen man en vrouw. Bij de vrouw schuilt er altijd iets van romentiek in haar leven, meestal neemt men het dan niet zo serieus met de echtelijke trouw. In het verenigingsleven geeft een goede maan populariteit, soms echter van korte duur. Denk er wel om, alles houdt verband met goede en slechte aspecten.

De maan in huis 8. Bij een goed aspect duidt dit meestal op erfenissen, legaten enz. van moeder of vrouw of van de familie van deze. Slecht aspect geeft meestal een plotselinge dood of gewelddaden aan. Een slecht aspect met Saturnus wijst op een langzame, smartelijke dood. Bij een slechte combinatie met Neptunus, schipbreuk, verdrinken en bedrinken.

De maan in huis 9. Zeer grote zin tot reizen, een soort zigeunerachtig leven en herhaalde veranderingen. Geeft meestal een zeer goed intellect. Lust tot studie op filosofisch of religieus terrein. In dit huis zit ook het hogere denken, natuurlijk steeds weer verband houdende met de aspecten b.v. met Mercurius, helder verstand, met Jupiter godsdienst met Uranus occulte studie, met Neptunus kan men met een genie te doen hebben.

De maan in huis 10. Als de maan in bewegelijke tekens staat, duidt dit op vele veranderingen in 't beroep. Bij slecht aspect kan men het spreekwoord laten gelden: "Twaalf ambachten, dertien ongelukken*" Bij goed aspect zijn de veranderingen meestal gunstig. Bij een slecht aspect van de Maan met Mars en Uranus komt eer en góede naam in het gedrang. Met Saturnus zijn zeer vele moeilijkheden te overwinnen.

De maan in huis 11. Veel vrienden, kennissen en ook hulp van deze. Bij slecht aspect het tegenovergestelde. De aspecterende planeet duidt de aard der vrienden aan b.v. Uranus geeft vrienden met acculte neigingen b.v, astrologen, spiritisten enz. Met Mars duidt op vrienden uit militaire kringen of zij die met metaal te maken hebben, misschien ook chirurgen.

De maan in huis 12. Bij slecht aspect van andere planeten is dit zeer slecht. Geheime vijanden. Bij slecht aspect van Saturnus of Mars kan het leiden tot gevangenschap. Het geeft steeds belemmeringen en vertraging. Voor een e.v, werking voor verpleegsters en dergelijke in ziekenhuizen, gevangenis, is het 12de huis belangrijk. Het karakter van de geborene is meestal onstandvastig. Voor geestelijke roeping b.v. monnik, non enz. de geschiktste positie.